

Insändare 2004-05-01, publicerad i NWT.

Jag längtar fortfarande efter dig mamma!!!

Det är snart 18 år sedan du och moster omkom i en bilolycka. Ni mötte en rattfyllerist som inte borde ha varit på vägen alls. När jag läser om andra som drabbas av rattfyllerister så gör det fortfarande väldigt ont, trots att det är så länge sedan. Nu senast läste jag om mamman som omkom vid olyckan på E18 vid Segmon utanför Karlstad. Hennes två yngsta barn skadades allvarligt.

Jag var 27 år och min syster var 30 år när vi drabbades. Mamma och moster var och hälsade på min mormor och hade firat hennes 80-års dag. Vi blev inte ens kontaktade av polisen utan en av mina kusiner ringde och berättade om olyckan. Jag lyssnade men förstod inte att det var sant. Min syster var tvungen att ringa upp för att kontrollera att jag förstått rätt. Polisen berättade att kollisionen hade varit så pass kraftig att man inte kunde fastställa var på vägen man kolliderat. Rattfyllot blev allvarligt skadat men överlevde. Han mindes inget så det blev inte ens en rättegång. Det kan ibland vara smart att inte minnas.

Förutom de som omkommer så drabbas även släkt och vänner av denna typ av olyckor. Mina barn fick aldrig träffa sin mormor. Eftersom min pappa dog när jag var tretton år så var min mamma, min allra bästa vän. Mina barn fick aldrig träffa någon av mina föräldrar. Jag har aldrig kunnat be mina föräldrar vara barnvakt åt mina barn. Jag har inte kunnat fråga om råd när det gäller barnuppfostran. Jag är extremt sportintresserad och därför har mina barn tävlat i flera idrotter, längdåkning på skidor, fotboll, ishockey och slalom. Mina föräldrar har aldrig kunnat skjutsa barnen till träningen eller kunnat titta på när de tävlat. Jag och min fru kunde aldrig lämna barnen en hel helg hos mina föräldrar för att få tid för varandra.

Det finns många som drabbats värre än mig men när man befinner sig mitt uppe i sina egna problem så är det en mycket liten tröst. Man tycker att livet är orättvist. Första tiden efter olyckan så var man förbannad på polisen, rattfyllot, våra lagar och rättsväsendet. Rattfyllot i vårt fall hade en lång historia med att köra rattfull. Varför tog man inte tag i honom och stoppade honom i tid? Varför skall återförfallsförbrytare få hålla på hur länge som helst och begå brott. Jag kommer ihåg att för ca 15 år sedan så gick diskussionerna bara ut på hur synd det var om gärningsmannen. Nu är det något förändrat för nu pratar man även om brottsoffer och att de numera har rätt till hjälp.

Jag har tänkt i 18 år och mitt förslag till lösning av problemen är en kombination av hårdare straff och samtalsterapi för gärningsmännen. För att kunna få hårdare straff så måste vi ändra lagstiftningen. Sveriges riksdag beslutar idag om lagstiftningen. Snart har väl EU tagit över även detta från riksdagen och då blir det ännu svårare att påverka. Vi måste engagera oss politiskt, se till att påverka politikerna och att rösta.

Rättsväsendet dömer efter de lagar som finns. Min tro på rättsväsendet kom tillbaka i samband med domarna mot mördarna vid Malexanderrättegången. Min tro på rättsväsendet var så låg så jag trodde att de skulle lyckas gå helt fria genom att skylla på varandra. Ett enormt arbete lades ner på åklagarsidan och jag beundrar dem för detta. En av de mördade poliserna hette Robert och var min frus kusin. Vi var på hans bröllop men jag klarade inte av att gå på hans begravning. Jag har svårt för begravningar. Jag har varit på för många och varit för ung. Jag tänker ibland på Roberts små barn och hoppas att det går bra för dem. De kommer att få växa upp utan sin pappa. Jag tycker att alla barn har rätt till en mamma och en pappa.

Bernt Eklund, Uddeholm